

«Δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ δώσω τὴν περιουσίαν μου τῷ Βινίκῃ ἢ τῷ Ζεαννίνῳ. Τί θὰ ἐχρησίμευεν αὐτοὺς;

«Δίδω αὐτὴν τῷ ἐξαδέλφῳ μου ἢ τῇ οἰκογενεῖᾳ του.

«Λέγουσά σοι ὅτι μ' ἀγαπᾷ δὲν πλαγῶμαι, ὑπάρχουσι σημεῖα τόσῃ κατὰδὲλα!

«Οὐδέποτε ἐν τούτοις μοὶ τὸ εἶπε.

«Μόλις δεκαπεντάκις καθ' ὅλον του τὸν βίον μοὶ εἶπε: «Καλ' ἡμέρα, δεσποινίς Καικιλία!»

«Δὲν τολμᾷ Ὁ πατὴρ μου δὲν ὠμίλει αὐτοῖς, ἡ δὲ μήτηρ μου θὰ τοὺς ἐκρέμα ἂν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης, ὡς οἱ πρόγονοί μας.

«Α! ἐλησπόνουν νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἔχομεν ἐδῶ τοὺς Φοντραίλ καὶ τὸν δ' Εὐστρέλ, τὸν κομψοπρεπῆ καὶ φιλάρεσκον. Πόσον ἀπεχθάνομαι τοὺς τοιοῦτους ἀνδράς! Ἐχομεν ἐπίσης τὸν γέροντα στρατηγὸν δὲ Σαμπερζό. Πόσον εἶναι ἀστεῖος. Θέλει νὰ πολιορκήσῃ τὴν δεσποινίδα Σιμονέ, τὴν παιδῶν μου. Ἡ ὑποκόμησά δὲ Ρεβίλ ἦλθε μετ' αὐτοῦ. Εἶναι χαριεστὰτη κυρία.

«Τέλος σοὶ ἀγγέλλω τελευταῖον τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον, τὸν κόμητα Ροζέ δ' Αὐβαρές, τὸν ὑπὸ τῆς μητρὸς μου ἐκλεχθέντα μοὶ σύζυγον. Μεταξὺ μας, τοῦτο εἶναι κακὴ δι' αὐτὸν σύστασις. Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι καλῶς προσηνέχθη πρὸς με.

«Ἦλθε πρὸς με ἀπλῶς. Μοὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν ἀσπασθῇ. Τὸ ἔπραξε.

«Ἦτο λαμπρὰ ἐνδεδυμένος, ἐφάνταζό μιν ὁμοῦ τὸν ἐξαδέλφον μου Κορεντίνον ἐνδυόμενον διὰ τοῦ ράπτου αὐτοῦ.

«Ὅποια μεταμόρφωσις!

«Ὁ κόμης εἶναι ἀνὴρ τῶν Λεσχῶν, τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ διακεκριμένος εὐγενής.

«Ἀγνοῶ, ἂν θὰ μοὶ ἀρέσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδὲν εἶναι ὀλιγώτερον βέβαιον. Θὰ προσπαθῶ αὐτὸ μόνον δύναμαι νὰ πράξω.

«Τὸ ὄνομά του μοὶ ἀπαρέσκει.

«Τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐχόρευσα με αὐτόν. Εἶναι κάλλιστος χορευτής. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαινα με ἠκολούθει. Τῷ ἄντα πέδωκα τὰς φιλοφρονήσεις δι' ὑποκλίσεων καὶ μειδιαμάτων. Θὰ ἴδωμεν, τέλος.

«Ἐχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἐρημητήριο τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς καὶ τὰς πλήξεις τῆς μονώσεως.

«Ἐχει κατ' αὐτοῦ τὴν φιλίαν τῆς μητρὸς μου καὶ ὅσα ἀνέγων διηγήματα, μεταξὺ ἄλλων τὰς Περιπετείας ἀποροῦ νέου.

«Πιστεύεις ὅτι πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔστειλεν ἐν φίλημα ἐκ τοῦ παραθύρου του;!

«Ἐγὼ ἐκλείσα τὸ ἰδικόν μου, χωρὶς νὰ προσποιηθῶ.

«Εἶναι πολὺ ἐνωρὶς διὰ φιλήματα.

«Εἶναι μία ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κλείω τὴν ἐπιστολήν μου. Ὑποθέτω ὅτι θὰ συμβῶσιν ἐνταῦθα περίεργα πράγματα.

«Ἄν τοῦτο δὲν σὲ στενοχωρῇ πολὺ, θὰ σοὶ γράψω τὰ συμβαδόμενα.

«Σοὶ ἔγραψα ἑξ̄ σελίδας, ὡς ἐπαρχιώτις ἐγκαταλελειμμένη.

«Γράφον μοι, σὲ παρακαλῶ, ὀλίγας γραμμὰς ὡς Παρισινή!

«Φιλῶ σὲ καὶ τὸ θυγάτριόν σου, τὸν δὲ σύζυγόν σου χαιρετῶ ἀπὸ καρδίας.

«Καικιλία».

Καὶ ἐπέγραψε τὴν ἐπιστολήν:

«Κυρίαν Μάρθαν Ρισάρ,

26, ὁδὸς Ἰωάννου Γουζόν.

«Εἰς Παρισίους.»

Ἐσφράγισε τὸν φάκελλον δι' ἐρυθροῦ ἰσπανικοῦ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἐπέθηκε τὴν ἑαυτῆς σφραγίδα, ἔχουσιν ὡς ἐμβλημα δύο συμπεπλεγμέναις χεῖρας, φερούσας χρυσὰς χειρίδας μετὰ τοῦ ρητοῦ:

«Ὡς ὁ χάλυψ».

(Ἐπεται συνέχεια).

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

Ὁ Μαμφρέδης, νικήσας, ὑπῆρξε δίκαιος· οἱ βαρόνοι, ἡττηθέντες, κακοῦργοι. Ἀποθανόντος τοῦ αὐτοκράτορος, ἄπαν τὸ βασιλεῖον ἐπανεστῆ, ὁ δὲ Μαμφρέδης, ἐν ἥσσοις ἔτους χρονικῷ διαστήματι, ἀποκατέστησε τὴν τάξιν, ὑποτάξας πάσας τὰς πόλεις τῆς Καπύης καὶ τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ ἥρωας οὗτος ἦτο νόθος υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου καὶ τινος μαρκησίας Λάνσια ἐκ Λομβαρδίας· ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῆς διαθήκης του, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐνομιμοποίησεν αὐτόν.

Ἐραιότατος κατὰ τὴν μορφήν, εἶχε τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, ὡς πάντες οἱ τοῦ οἴκου τῆς Σοηβίας, τὸ παράστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ τοὺς τρόπους εὐγενεῖς.

Ἐλευθέριος τὰ ἦθη καὶ προσηνής, εἶχεν ἔκτακτον εὐφυῖαν, συνέθετε ποιήματα, ὡς οἱ Τροβαδούροι, ἐμουσούργει καὶ κατεῖχε πανθ' ὅσα ἠδύναντο νὰ κοσμήσῃ τελείον ἱππότην.

Ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φρειδερίκος, ἐλάλει εὐχερῶς διαφόρους γλώσσας καὶ δὲν ἦτο ἄμοιρος φυσικῶν γνώσεων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ περὶ Θήρας σωζομένου συγγράμματός του.

Καταχθονίως φιλόδοξος, οὐδὲν ἀπέριπτε τῶν δυναμένων νὰ συντελέσῃ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, φρονῶν ὅτι πᾶν τὸ συμφέρον εἶναι ἐπαινετόν.

Ἰκανὸς νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ

πᾶν ἔγκλημα, ἀποκρύπτων τοὺς τῆς συνειδήσεως ἐλέγχους· δεξιότατος περὶ τὴν προσποίησιν καὶ τὴν ὑπόκρισιν· περιφρονῶν τοὺς τε ἀνθρώπους καὶ τὸν Θεόν, — ἐφάνη, κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, πάντοτε φιλόανθρωπος, μεγάλθυμος καὶ ἐπικηρὸς ἀχρὶ γενναιότητος.

Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπῆρξε μεγάλη, ἀλλὰ σκοτεινὴ. Οὐδεὶς ποτε ἐν τῷ κόσμῳ ὠμοίασεν, ὅσον οὗτος, πρὸς τὸν Ἑωσφόρον, ὅτε, ἐπαναστατήσας μέρος τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κυρίου, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰ αἰώνια ἴχνη τοῦ θεοῦ κεραυνοῦ.

Ὁ Κορράδος παρεσκευάζετο ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸ βασιλεῖον τῆς Σικελίας, ὅπερ ὁ σεβαστὸς αὐτοῦ πατὴρ ἀπεκάλει πολυτιμον κληρονομίαν. Ἐπιβίβασθεις εἰς Πόρτο Ναβόνε, κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ἐπὶ τοῦ ἡνωμένου στόλου τῶν τε Πισατῶν καὶ Σικελῶν. ἀφίκετο αἰσίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1252 εἰς Σιπόντον τῆς Καπιτανάτας.

Ὁ Μαμφρέδης ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μετὰ μεγαλοπρεποῦς συνοδίας καὶ ἐπιδεικνύων τὴν θερμότεραν ἀδελφικὴν ἀγάπην, διηγῆθη αὐτῷ τὰς ἐκστρατείας του καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς διέτρεξε, καί, ἐξέθετο λεπτομερέστατα τὴν τότε κατάστασιν τοῦ βασιλείου.

Ὁ Κορράδος ἐξέφρασεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις ἀπείρους εὐχριστίας καὶ τὸν παρεκάλεσεν, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι μὲν διαρκῶς παρ' αὐτῷ καὶ τὸν βοηθῇ διὰ τῶν συμβουλῶν του. Οὕτω κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ὅτι πλήρης ἀρμονία ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἐν τούτοις, ἤρξαντο αἱ πολεμικαὶ ἐργασίαι.

Ὁ Κορράδος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Μαμφρέδου καὶ τῶν Σαρακηνῶν, κατέλαβεν ἐν βραχεὶ τὸ Ἀκουῖνον, τὴν Σουέσσαν καὶ τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

Ὁμοῖος πρὸς τὸν πατέρα του Φρειδερίκον, ἐφέρετο αὐστηρότατα πρὸς τοὺς ἡττηθέντας, ἐπιβαρύνων αὐτοὺς διὰ βαρυτάτων φόρων καὶ φονεῶν διὰ φρικωδῶν βασάνων.

Ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης ἐφαίνετο οἰκτεῖρων αὐτούς· πολλάκις ἐμεσολάβει ὑπὲρ αὐτῶν, συχνότερον τοὺς ἐφυγάδευε, παρέχων εἰς πάντας χρηματικὰς βοηθείας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη οἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ τρόποι εἶχον κατακτήτῃ τὰς καρδίας τῶν Σικελῶν, συντελέσαντες μεγάλως εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν στάσεων.

Τότε δὲ, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Κορράδου, ἐπιθον πάντας νὰ ἐπικαλῶνται τὴν προστασίαν του, νὰ τὸν χαρακτηρίζωσιν ὡς ἀγιώτατον πρίγκηπα καὶ νὰ ποθῶσιν αὐτὸν βασιλέα των.

Ὁ Κορράδος, φύσει ὑποπτος, δὲν ἐβράδυνε νὰ ζηλοτυπήσῃ τὸν Μαμφρέδην καὶ νὰ τὸν φοβῆται, λίαν ἰσχυρὸν γενόμενον. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἀπογυμνώσῃ τῶν τιμαριῶν του, νὰ τὸν περιορίσῃ ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, παντοιοτρόπως ταπεινῶν καὶ ἐξευτελίζων αὐτόν.

Ὁ Μαμφρέδης ὑπέφερε ταῦτα πάντα, φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην

δεικνύων δυσαρέσκειαν· ἀπεναντίας, ὅσῳ περισσότερον ἡδικοῦτο, τόσῳ θερμότερον ὑπηρετεῖ τὸν ἀδικούντα.

Ἐπὶ τέλους καὶ ἡ Καπύη, πολιορκηθεῖσα, παρεδόθη εἰς τὸν Κορράδον, ὅστις ἐξεστράτευσεν ἀμέσως κατὰ τῆς Νεαπόλεως, ἥτις ἀντέστη ἐπὶ μακρόν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὑποκύψασα εἰς τὸν ὑπέρτερον ἀριθμὸν τῶν ἐχθρικών δυνάμεων, ἠνέψξε τὰς πύλας αὐτῆς εἰς τὸν νικητὴν.

Ὁ Κορράδος ἐφέρθη πρὸς τοὺς κατοίκους, ὡς λυσσασμένους. Μέγα μέρος αὐτῶν ἐθανάτωσε, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου ἰδρυθὲν ἐκεῖ Πανεπιστήμιον μετέφερεν εἰς Σάλερνον.

Ὁ Μαμφρέδης ἦτο ἐκεῖ, χέων πάντοτε βάλσαμον ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Κορράδου προξενουμένων πληγῶν, παρηγορῶν καὶ βοηθῶν πάντας. Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες ἐφαίνοντο τὸ Ἄγαθὸν καὶ τὸ Πονηρὸν πνεῦμα, διατρέχοντα ἡνωμένα τὴν ὑφήλιον.

Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀναξιοπαθούτων Νεαπολιτῶν ἔφθασαν ἄχρις Ἰννοκεντίου τοῦ Δ', ὅστις βλέπων ὅτι, ἂν ἰσχυρὸς στρατὸς προσηγγίζεν εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου ἡδύνατο εὐχερῶς νὰ τὸ κατακτήσῃ, ἐπωφελοῦμενος τὰς ὑπαρχούσας δυσαρέσκειας, ἔπεμψε τὸν γραμματέα αὐτοῦ Ἀλβέρτον τῆς Πάρμας εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως προτείνῃ τοῦτο τῷ Ριχάρδῳ, κόμητι τῆς Κορνουάλλης, ἀδελφῷ Ἑρρίκου τοῦ Γ'. Ἀλλ' ὁ Ριχάρδος ἠνῆθη, δικαιολογηθεὶς ὅτι ἦτο ἀδελφὸς τῆς τελευταίας συζύγου τοῦ Φρειδερίκου Ἰσαβέλλας, πράγματι ὅμως, διότι ἔτρεφε φιλοδοξία σχέδια ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας.

Τότε, Ἑρρίκος ὁ Γ' παρεκίνησε τὸν Ἰννοκέντιον νὰ παραχωρήσῃ τὸ βασίλειον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐδμόνδον, καὶ περὶ τούτου δὲν ἐβράδυνον νὰ συμφωνήσωσι, καίπερ, καθ' ἃ θὰ ἰδῶμεν κατωτέρω, οὐδέποτε ἐξετελέσθη ἡ τοιαύτη συμφωνία.

Ἐν τούτοις, ἀνηγγέθη ἐκ τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸν Κορράδον, ὅτι ὁ Γουλιέλμος τῆς Ὀλλανδίας εἶχεν ἀνυψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας.

Ὁ Κορράδος ἐπεισθὲν, ὅτι ἦτο ἀναγκαία ἡ παρουσία αὐτοῦ, ὅπως ἐδραιώσῃ τὴν κλονιζομένην πίστιν τῶν εὐγενῶν βαρόνων. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σικελίαν, διότι ἐφοβέτο τὸν Μαμφρέδην καὶ πολλῶ μᾶλλον τὸν Ἑρρίκον, νέον πλείστας ὅσας παρέχοντα ἐλπίδας, κληρονομήσαντα παρὰ τοῦ πατρός του ἀμύθητον θησαυρὸν καὶ τὴν κυδέρνησιν τῶν νήσων, καὶ εἰς ὃν ὤφειλε νὰ παραδώσῃ τὸ βασίλειον τῆς Ἱερουσαλὴμ ἢ τὸ τῆς Ἀρελάτης.

Πολλὰ, ὡς ἕκαστος βλέπει, θὰ προέκυπτον ὠφελήματα ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ νέου τούτου, καὶ ὁ Κορράδος δὲν ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ περιεφρόνει τὰ ὠφελήματα ταῦτα, ἀφίπων αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ Ἑρρίκος, προσκληθεὶς εἰς Μέμφι, ἀπέθανεν.

Ὁ Κορράδος προσεποιήθη ὅτι ἐλυπήθη μεγάλως ἐπὶ τῷ θανάτῳ του, καὶ ὁ Μαμφρέδης προσεποιήθη ὅτι ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Κορράδος, ἔτοιμος ὧν πλέον ὅπως ἀπέλθῃ εἰς Γερμανίαν, προσεκάλεσε τὸ πλείστον τῶν βαρόνων εἰς Λαβέλλον, ὑπὸ τὸ πρόσχημα μεγαλοπρεπῶν ἐορτῶν, ἀλλὰ πράγματι ὅπως κατασκοπεύσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Παρήλθον αἱ ἐορταὶ καὶ παρετέθη τὸ τελευταῖον συμπόσιον.

Ὁ Μαμφρέδης ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ Κορράδου καὶ δι' εὐγενῶν λόγων, ἐν οἷς ἐξεδηλοῦτο ἡ θερμότερα ἀγάπη, τὸν ἐκόλακευεν.

Αἰφνης ἐγερθεὶς καὶ στραφεὶς πρὸς σαρακηνὸν τινα ὑπηρετὴν εἶπεν αὐτῷ:

— Χατζῆ Ἀλῆ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Προφήτου, τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθης τὸν τάφον, φέρε μου ἐκ τοῦ καλοῦ ἐκείνου οἴνου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζετο ὁ Φρειδερίκος, ὁσάκις ἤθελε νὰ προπιῇ ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ οἴκου του.

Ὁ σαρακηνὸς ἔδωκεν αὐτῷ ἀργυρὰν φιάλην, ἐξ ἧς ὁ Μαμφρέδης πληρώσας ποτήριον, (τὸ ἰδικόν του ἦτο ἤδη πλήρες), προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν Κορράδον, ἀνακράζας:

— Ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Σοηθίας! ὑπὲρ τοῦ ἐν χρυσῷ πεδίῳ Μέλανος Ἀετοῦ!

— Καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐν κυανῷ πεδίῳ Ἀργυροῦ Ἀετοῦ! ἀπήντησεν ὁ Κορράδος, καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον ἐκένωσεν αὐτό.

Ὁ Μαμφρέδης ἔμεινεν, ἔχων τὸ ἑαυτοῦ μετέωρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κορράδου. Ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἀποθέσαντα τὸ ποτήριον κενὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔφερε ταχέως τὸ ἑαυτοῦ εἰς τὸ στόμα, ὥσει θέλων νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀμυστί.

Εἶτα, προσποιούμενος ὑπέρμετρον φαιδρότητα, ἐζήτησε βάριτον, ἀλλὰ χορδίζων αὐτὴν ἔθραυσε τὰς χορδὰς...

Ρίψας μακρὰν τὸ ὄργανον, ἤρχισε νὰ ᾄδῃ.

Εἶχε φωνὴν ἀγγέλου, ἀλλὰ συνέχεε τοὺς τόνους καὶ δὲν ἠκολούθει τὸν ρυθμὸν.

Ἡ ψυχὴ του δὲν ἦτο τότε δυνατὸν νὰ συνδράμῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων λειτουργιών.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ συμποσίου, ἕκαστος ἀπεσύρθη ὅπως ἀναπαυθῇ.

Καὶ ὁ Μαμφρέδης κατεκλίθη, ἀλλ' ἂν εὗρεν ἐν τῇ κλίνῃ ἀνάπαυσιν δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω. Δὲν εἶχε δὲ παρέλθῃ πολὺ, καὶ φωνὴ ἠκούσθη ὀπισθεν τῆς θύρας κραυγάζουσα:

— Πρίγκηψ, ἐξυπνήσατε, τρέξατε, ὁ αὐτοκράτωρ ἀποθνήσκει!...

Ὁ Μαμφρέδης, πηδήσας ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔθετο σιδηροῦν θώρακα ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του καὶ ἐζήλθε τρέχων. Ἐφθασεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ ψυχορραγούντος...

Τὸ πρόσωπον τούτου, πελιδνὸν ἐκ τῆς νόσου, πελιδνότερον ἔτι ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν κακουργημάτων του, ἦτο φρικτὸς. Προέτεινε κατὰ μαυρα χεῖλη του, ὡς ἄνθρωπος διψῶν.

Εἶχεν ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου του ἔρρεον παχεῖς θρόμβοι ἰδρώτος.

Ὁ Μαμφρέδης ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης, πλήττων τὰ στήθη, θρηνῶν ἀπαρηγορητῶς καὶ κραυγάζων:

— ὦ, κύριέ μου! τί εἶναι τοῦτο;

— Μαμφρέδης, ἀπήντησε μετὰ μεγίστου κόπου ὁ ψυχορραγῶν, ἀποθνήσκω, καὶ Κύριος οἶδε πῶς!... εὐσπλαγχνίσου... τοῦλάχιστον... τὸν υἱόν μου... Μαμφρέδης!... Καὶ στενάξας, ἔπασεν ὑπτιος ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιόν καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἀνθρώπος τις, ὅστις οὔτε λύπην, οὔτε χαρὰν εἶχε δεῖξῃ, ἀλλ' εἶχε μείνῃ πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ αὐτοκράτορος ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα ἁγίου, λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Μαμφρέδην, εἶπεν αὐτῷ ἡσύχως:

— Κύριε πρίγκηψ, εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν. Θέλετε ν' ἀναλάβετε τὴν κηδεμονίαν τοῦ βασιλείου;...

— Ἐγὼ ν' ἀναλάβω τὴν ἐξουσίαν, μαρκήσιε Βερτόλδε; ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης. ὦ! ἐβαρύνθην, καὶ πολὺ μάλιστα, τὰ τοῦ κόσμου... Θέλω νὰ διέλθω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου κλαίων τὸν ἀδελφόν μου.

— Σκέπτεσθε κάλλιστα, πρίγκηψ. Ἐγὼ μετὰ τῶν Γερμανῶν μου θὰ ὑποστηρίξω ἐν Σικελίᾳ τὰ δικαιώματα τοῦ Κορραδίνου, προσέθετο ὁ Βερτόλδος.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς τοῦτο.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ Χόχεμπεργ καὶ ἀπῆλθε.

Ἐπῆλθον ὑπόνοιαι δηλητηρίου, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐσύμπερε νὰ εἰπῇ τοῦτο.

Ὁ σαρακηνὸς ὑπηρετῆς, ὅστις μόνος δὲν εἶχε συμφέρον νὰ τὸ ἀποκρύψῃ, δὲν ἐφάνη πλέον ἐν τῇ αὐλῇ. Εὐχομαι δὲ ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ὡς ὁ δυστυχὴς ἀπώλεσε βεβαίως τὴν ζωὴν του ἐν τούτῳ.

Ὁ μαρκήσιος Βερτόλδος τοῦ Χόχεμπεργ, διὰ τῆς ἀπροσδοκήτου ἐρωτήσεώς του, ἠθέλησε νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ νῷ τοῦ Μαμφρέδου· ἀλλ' οὗτος ἦτο ἐπιτηδειότερος ἐκείνου καὶ οὐδεμίαν τῶν σκέψεων του ἄφισεν αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ.

Ὁ Βερτόλδος ἔκρινεν ἀσφαλῶς τοὺς ἀνθρώπους, σκεπτόμενος πάντοτε τὸ χειρότερον. Ὁ δὲ Μαμφρέδης ἦτο αὐτόχρημα τὸ πνεῦμα τῆς μοχθηρίας.

Ὁ μαρκήσιος ἡδύνατο μόλις νὰ ἦναι τὸ πρῶτον ὄργανον τῶν μυστηριωδῶν σχεδίων τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Χόχεμπεργ, ὡς τοποτηρητῆς τοῦ Κορραδίνου, ἀπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὸν Πάπαν καθικετεύων αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἀπήντησεν, ὅτι πρῶτον πάντων ἔδει νὰ παραδοθῇ αὐτῷ τὸ βασίλειον καὶ εἶτα θὰ ἀπεφάσιζεν, ἂν εἶχεν ἐπὶ τούτου δικαιώματα ὁ Κορραδίνος.

Μὴ γενομένων δεκτῶν τῶν ὁρῶν τούτων, αἱ περὶ εἰρήνης διαπραγματεύσεις διεκόπησαν καὶ ὁ πόλεμος ἐπανήρξατο.

Ὁ Ἰννοκέντιος, ἐγκαταλιπὼν τὰς πρὸς τὸν Ἑρρίκον τῆς Ἀγγλίας γενομένας πρότερον προτάσεις, ἀπεφάσισε νὰ κατακτήσῃ αὐτὸς τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας, πρὸς τοῦτο δὲ συνήθροισεν ἐν Ἀνάγνῃ τοὺς στρατοὺς τῶν τε λομβαρδικῶν καὶ τοσκα-

νικῶν δημοκρατιῶν, ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς Μάρκας τῆς Ἀγκῶνος καὶ πολλοὺς ἄλλους, παροτρύνων ταῦτοχρόνως καὶ τοὺς βαρόνους τοῦ βασιλείου εἰς ἐπανάστασιν.

Εἰς τοῦτο δὲ καὶ ἐπέτυχε, διότι ὁ Μαμφρέδης, ἡ ὑπεβοήθει αὐτόν, ἡ δὲν ἀντέπραττεν.

Ὁ Βερτόλδος, πιεζόμενος ὑπὸ τῶν γεγονότων καὶ βλέπων ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὰς στάσεις ἐκείνας, ἐπρότεινε τῷ Μαμφρέδῃ νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν τοποτηρητείαν.

Ὁ πρίγκηψ προσεποιήθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἠρνεῖτο, καὶ διὰ μυρίων προφάσεων ἀπέφευγε νὰ δεχθῇ τὸ προτεινόμενον. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδέξατο, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παραδώσῃ αὐτῷ ὁ Βερτόλδος τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κορράδου καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀπουλίαν πρὸς στρατολογίαν.

Ὁ Βερτόλδος, ἀπεκδυσάμενος τὴν εὐθύνην, ἣν εἶχεν ὑπερασπίζων τὸ βασιλεῖον καὶ φαινόμενος ὡς ὁ πρῶτος τῶν κατὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Πάπα ἀντιστρατευομένων, οὐ μόνον δὲν ἐτήρησε τὰς συμφωνίας, ἀλλ' ἐκηρύχθη καὶ κατὰ τοῦ Μαμφρέδου.

Ὁ πρίγκηψ ἐνόησε τὴν ἀπηλπισμένην θέσιν του καὶ τὸ λᾶθος, ὅπερ διέπραξεν ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰ ἀσταθῆ πνεύματα τῶν Νεαπολιτῶν. Ἀλλ' ἀντιτάσσων τὸν δόλον κατὰ τοῦ δόλου, προέλαβε τὸν Βερτόλδον.

Προσεποιήθη ὅτι ἔπραττεν ἐκουσίως ὅ,τι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἠναγκάζετο νὰ πράξῃ, καὶ ἀπελθὼν εἰς Κεπεπεράνον προσεκίνησε τὸν Πάππαν.

Λέγεται μάλιστα, ὅτι τόσον ἐταπεινώθη ἐνώπιόν του, ὥστε ἐκράτει τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου του, ὅτε διέβη τὸν Γαριλλιάνον.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ταπεινώσις τοῦ Μαμφρέδου δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Προέβη εἰς αὐτήν, ὅπως ἀναστείλῃ τὰ γεγονότα, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἡ νύκτα κάνει πίσκοπο καὶ ἡ αὐγὴ μητροπολίτη, καὶ ὅπως πείσῃ τὸν Χόχεμπεργ' ὅτι ἐνόει τὰ σχέδιά του καὶ ἠδύνατο νὰ τὰ ματαιώσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Εἰς τὸ προσεχές :

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ἐκ τῶν φανταστικῶν διηγημάτων
τοῦ ΟΦΜΑΝ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

ΑΠΙΣΤΟΣ!

[Συνέχεια]

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἔλαβε τὰ χαρτιά, ἀλλ' ἐδράξατο τὰς προτεινόμενας μικρὰς καὶ λευκὰς αὐτῆς χειρας, ἃς ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων· εἶτα τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε τὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ ἠτένισεν

ἐπὶ πολὺ αὐτὴν ἄφρονος καὶ ἐκστατικός.

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μὲ παρατηρήσῃς με αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀνέκραξεν αἰφνης ἀποσπομένη τῶν χειρῶν του. Εὐρίσκεις πάντοτε κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ διακόψῃς τὴν ἐργασίαν σου· συλλογίσου ὅτι μόνον τριῶν μηνῶν προθεσμία σοὶ μένει διὰ νὰ ἀποπερατώσῃς τὸ δρᾶμά σου. Πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ὅταν εἶσαι μόνος ἐργάζεσαι καλλίτερα.

— Μαρία! ἐφώνησεν ὁ Λουδοβίκος διὰ τόνου ἱκετευτικού.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ πείσματος πλήρους χάριτος ἀπομακρυνόμενη, σὲ γνωρίζω· ἂν μείνω, θὰ χάσῃς δύο ὄρας, προφασιζόμενος ὀκνηρίαν, καὶ ἄλλας τρεῖς ὀλοκλήρους νὰ μοὶ λέγῃς τὰς βάσεις τῆς ἐργασίας σου, ὥστε θὰ νυκτώσῃ χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε. Χαίρε!

Καὶ ἀπεκρύβη ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς θύρας.

— Μαρία! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος, ἔλα ἐδῶ, ἔχω νὰ σοὶ εἰπῶ κάτι τι σπουδαιότατον.

Ἡ θελκτικὴ κεφαλὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐφάνη μεταξὺ τῶν πτυχῶν τοῦ βελουδίνου παραπετάσματος.

— Ἀκούω, εἶπεν.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος.

— Σοβαρὰ εἰδήσις! προσέθηκεν ἡ Μαρία ἐλαφρῶς μορφαζούσα, ἐνῶ συγχρόνως αἱ παρειαὶ τῆς ἐπορφυροῦντο ἐκ χαρᾶς. Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ μοῦ πῇς;

— Ναί. Πλησίασε λοιπόν. Περιμένω μίαν ἐπίσκεψιν.

Ἡ μορφή τῆς Μαρίας ἡλλοιώθη.

— Ἐπίσκεψιν! ἐπανελάβε παρατηροῦσα τὸν Λουδοβίκον ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ παρεφρόνησεν.

— Ναί, τῆς κομήσεως Δενεραντάλ.

— Εἶνε ἐκείνη ἡ ὥραία! τὴν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀνήσυχος.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μὰς ἴδῃ μαζύ.

— Σὲ ἀγαπᾷ;

— Τὴν φήμην μου... ἴσως· ἐμὲ βεβαίως, ὄχι.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ζήλια. Ἔστη ὥχρὰ ἐκ μανίας ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἀναγνωρίζασα τὴν βαρωνίδα Δελαμπέρ.

— Προδοσία! ἄτιμος ἐκδίκησις! ἐκραύγασεν ἡ κόμησσα.

— Ὅχι, κυρία μου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος προχωρῶν πρὸς αὐτήν, εἶναι τοῦτο τεκμήριον ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως.

Καὶ διὰ νεύματος αὐτοῦ ἡ κ. Δελαμπέρ ἐξῆλθε.

— Ἡ γυνὴ αὕτη γνωρίζει τὰ πάντα; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας.

— Γνωρίζει τὴν ἱστορίαν μου, κυρία, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Ζήλια καὶ ἡ κόμησσα Δενεραντάλ εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Διατί μὲ εἶπατε νὰ ἔλθω ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Μοὶ ὠμιλήσατε περὶ ἀπελπισίας· δὲν ἠδύνασθε νὰ ζήσετε, ἐλέγετε, ἀνευ τῆς ὑπολήψεώς μου, προσφερόμενος δὲ πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς ἀδελφὴν καὶ φίλην δὲν σὰς καθιστῶ κοινωνὸν ἀπορρήτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται πλέον τι τῆς ζωῆς μου;

— Ἀγαπάτε λοιπόν πολὺ αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

Ὁ Μονθάλ ἀπήντησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Πῶς λοιπόν ἔγινε τόσον εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Ζήλια.

— Θέλετε νὰ τὸ γνωρίσετε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ πλησίασας συρτοθήκην ἐξήγαγε χαρτίαν τινά.

— Λάβετε τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν μὲν διὰ τὸν Ἀλέξανδρον Σερβέν, καθ' ὃν χρόνον ἡ καρδιά μου ἐσπαράσσετο, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπεστάλησαν· θὰ μάθετε τὸν ἀπὸ τετραετίας βίον μου.

Ἡ Ζήλια μετὰ στιγμιαίαν ἀπορίαν ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς. Ἀρά γε ἐκ περιεργείας ἢ ἐκ τῆς ἀλλοκότου ἀνάγκης νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ ἄλγος, ὅπερ δεσπόζει ἐνίοτε τῶν δυστυχῶν;

— Χαίρετε, κύριε, προσέθηκε μετὰ καταδήλου ὑπεροψίας σπεύσασα πρὸς τὴν θύραν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα, ἣν τῇ ἔτεινεν ὁ Μονθάλ.

Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἀπεσφράγισε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνω τὰς ἐξῆς:

«Κωτερέετ, Ἀθρουσας.

«Συγχώρησόν με, Ἀλέκο, ἂν δὲν ἀπῆντησα ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας εἰς τὰς ἐπιστολάς σου Μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ γράψω. Οἱ ἱατροί, ἀποστέλλοντές με εἰς τὰ Πυρρηναῖα εἶχον πιθανῶς ὑπ' ὄψει τὰς διασκεδάσεις τῆς ζωῆς, τῶν λουτρῶν καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀποψιν τῶν ὁρέων, πρὸς καταστολὴν τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς νόρκης, καθ' ἣς ἡ ἐπιστήμη μάτην πρὸ τῶσφ πολλοῦ χρόνου ἐπάλαιεν. Ἀλλ' ἡ φύσις οὐδὲν ἐκφράζει πρὸς τὰς ἀναλγήτους καρδίας. Διέμενον ψυχρὸς, ἀδιάφορος, ἐνοχλούμενος πρὸ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων τοπειῶν. Οἱ βλέποντές με νωχελῶς βαδίζοντα παρὰ τὸ χεῖλος τῶν κρημνῶν ἢ πλανώμενον πάντοτε μόνον, ἐντὸς τῶν κοιλάδων, ἔλεγον ἴσως: «Ἰδοὺ ἐραστὴς διανοούμενος τὴν ἐρωμένην του ἢ ποιητὴς προλεϊαίνων τὴν δόξαν του». Ἡμὴν ἀπλούστατα νεκρὸς, στερούμενος τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἡδονῆς τῆς ἀναστάσεως. Πολλῶ μάλλον ἠπίστουν ὅτι ὑπάρχει ζωὴ. Ἄν δύο ἐρασταὶ ἢ δύο σύζυγοι διήρχοντο πρὸ ἐμοῦ, μὲ τὸ μέτωπον ἀκτινοδόλον, θὰ τοὺς ἐφθόνουν καὶ θὰ κατηρώμην αὐτοὺς τὴν δυστυχίαν τῆς ἐπαύριον, πικρῶς μειδίων ἐπὶ τῇ παρούσῃ ὀνειροπολήσει των. Ἀλλὰ σήμερον ζῶ, θαυμάζω, πιστεύω εἰς τὴν τέχνην, τὴν δόξαν, τὸν ἔρωτα. Ἐργάζομαι. Ἡ τελευταία αὕτη λέξις σοὶ ἐκφράζει τὰ πάντα.

«Ἐνθυμεῖσαι τὰς μακρὰς ὥρας, ἃς διήλθομεν ἐν τῷ ὁρόφῳ μου ὀρίζοντες